

Endvidere komme de til at betale Lastemærkets Anbringelse, vel at mærke, naar Udregningen er foretagen. Men denne Udregning betales af Statskassen og bliver altsaa ikke nogen Byrde for selve Skibsfarten. Ogsaa om dette Forslag gælder det, at hurtig Fremme er en Nødvendighed, da det maa være vedtaget, inden Rigsdagen skilles, for at Handelsministeriet kan faa indledet de Forhandlinger med England, som blive en Følge af Lovenes Vedtagelse. Med disse Ord skal jeg anbefale de to Lovforslag til det høje Tings Velvillie og til saa hurtig Fremme som overhovedet muligt.

Mortensen: Det maa kunne kaldes paa høje Tid, naar der nu foreligger et Lovforslag om Tilsyn med Sejlskibe. Naar et saadant Tilsyn er lovfæstet, saa at man er paa det rene med, at Skibe ikke kunne udklareres uden at være underkastede et saadant Syn, vil der skabes nogenlunde Sikkerhed mod svømmende Ligkister, Plimsollere, som de kaldes med et fra England indført Ord. Og jeg anser dette for nødvendigt. Jeg er nemlig ikke enig med den ærede Ordfører for Flertallet (Kierkegaard) i, at der ikke skulde være nogen Fære for, at der fra vore Havne udsendes saadanne svømmende Ligkister. Det gør der sikkert. Der har maaske været udsendt flere tidligere, men jeg anser det for sikkert, at der ogsaa i Nutiden tiltrænges et Tilsyn, som kan skaffe nogen Sikkerhed for Besætningen om Bord paa de Skibe, der her er Tale om. Jeg finder det for øvrigt ikke smigrende for den danske Nation, at man ikke har fundet paa at vedtage Lovforslag af den Art, forinden man tvinges dertil ved udenlandske Foranstaltninger, at man ikke har gjort noget for at opnaa en saadan Sikkerhed, forinden England ved sine Bestemmelser driver os dertil, da vore Skibe ellers ikke uden store Vanskeligheder kunne anløbe engelske Havne.

Der maa spørges om, hvor mange Dødssejlere der i Aarenes Løb har forladt danske Havne og er forlist, saa at Mandskabet er gaaet til Grunde, fordi man ikke har haft et saadant Tilsyn. Jeg skal erindre om, at mit Partis Repræsentanter for mange Aar siden have fremsat den Forespørgsel, om det ikke var rigtigt at forelægge Lovforslag af denne Beskaffenhed, og man har ved stærkt besøgte offentlige Møder taget kraftigt til Orde for, at der maatte etableres en saadan Sikkerhed, men den Gang tog man ikke noget Hensyn dertil. Der er først taget Hensyn der-

til nu, da Foranstaltninger fra Udlandet tvinge os til det. Lad mig dog sige med det samme, at i saa Henseende har den højtærede Minister for Handel og Søfart intet at bebrejde sig, han er nylig traadt til, hans Ministerium i det hele nylig oprettet, og man kan kun sige Tak til, at Forslaget fremkommer saa hurtigt efter dette Ministeriums Oprettelse, selv om det er udenlandske Foranstaltninger, der have gjort det nødvendigt.

Om Lovforslagets Indhold vil jeg sige, at jeg er lidt i Tvivl om Rigtigheden af enkelte Ting, der foreslaas. Det foreslaas saaledes, at Staten skal betale en klækkelig Del af, hvad Tilsynet koster. Det synes jeg egentlig maatte være Redernes Sag. Det er jo dem, der have lukreret ved de Tilstande, der have været, og naar man nu finder, at de Tilstande ikke kunne opretholdes længere, vil det være naturligt at sige til Rederne: Det er jer, der skulle betale for det, der skal foranstaltes til Sikkerhed for, at de Skibe, I sende til Søs, ere sødygtige. For Dampskibenes Vedkommende ere de tilsvarende Udgifter ogsaa paalagte Rederne. Jeg ved nok, der indvendes, at Sejlskibene have en vanskelig Tid og kunne have det svært nok i Forvejen, men det kan dog ikke være en Statsopgave at betale for dette Syn. Gaar man ind paa at forandre dette, nødvendiggør det enkelte andre Forandringer. Saaledes staar der i § 26, at Synsmanden skal, naar Synet skal foretages af en Stedfortræder, betale det halve af, hvad Stedfortræderen skal have for at foretage Synet. Men da Stedfortræderen skal have dobbelt saa meget som Synsmanden under Hensyn til, at denne har fast Statsløn ved Siden af, skal Synsmanden i Virkeligheden betale Stedfortræderen lige saa meget for en saadan Forretning, som han selv skulde have for at udføre den, og ved Siden af skal Stedfortræderen have lige saa meget til fra anden Side. Det er neppe heller rigtigt, og ændrer man det første, maa man ændre dette med. Det forekommer mig næsten, at man under alle Omstændigheder maatte ændre dette.

Jeg gør yderligere opmærksom paa en lille mærkværdig Ting. Der staar i Bemærkningerne angaaende § 26, at den giver en Regel for, hvad en saadan Stedfortræder skal have for et Syn, men det staar ikke i § 26, det staar i § 21. I § 26 staar derimod, at Synsmanden skal betale Halvdelen af Vederlaget. Der er endnu nogle Korrekturfejl, som jeg ikke skal op-